

Az egész világon milliók olvassák és igyekeznek tettekre váltani azt a magyarázatot, amit Chiara Lubich, a Fokoláre Mozgalom alapítója havonta a Szentírás egy-egy mondatához fűzött, s amely széles körben hatással van egyének és közösségek életére.

„Az egész törvény ebben a mondatban teljeseedik be: szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” (Gal 5,14)

Ez Pál apostol tanítása: rövid, csodálatos, tömör, megvilágosító.

Azt mondja el, hogy a keresztény magatartás alapja és ösztönzője a felebarát iránti szeretet. Ennek a parancsnak a megvalósításában látja az apostol a törvény tökéletes beteljesítését. A törvény ugyanis azt mondja, hogy ne kövess el házasságtörést, ne ölj, ne lopj, ne kívánd másét... és tudjuk, hogy aki szeret, az mindezt nem csinálja: aki szeret, nem öl, nem lop...

„Az egész törvény ebben a mondatban teljeseedik be: szeresd felebarátodat, mint önmagadat.”

Ám aki szeret, az nemcsak egyszerűen kerüli a rosszat. Aki szeret, megnyílik mások felé, akarja és teszi a jót, odaajándékozza magát: oda tudja adni életét azért, akit szeret. Ezért írja Pál, hogy a felebarát iránti szeretet által nemcsak megtartjuk a törvényt, hanem „be is teljesítjük”.

„Az egész törvény ebben a mondatban teljeseedik be: szeresd felebarátodat, mint önmagadat.”

Ha az egész törvény a felebarát iránti szeretetben áll, akkor a többi parancsot olyan eszköznek kell tekintenünk, mely megvilágosít és vezet bennünket, hogy az élet szövevényes helyzeteiben meg tudjuk találni az utat a mások iránti szeretethez. A többi parancsból ki kell tudnunk olvasni Isten szándékát, akaratát. Azt akarja, hogy azért legyünk engedelmesek, tiszták, önmegtagadóak, szelídek, irgalmasok, szegények, hogy jobban megvalósítsuk a szeretet parancsát.

„Az egész törvény ebben a mondatban teljeseedik be: szeresd felebarátodat, mint önmagadat.”

Itt feltehetnénk a kérdést: hogy lehet az, hogy az apostol nem beszél az Isten iránti szeretetről? Tény, hogy az Isten és a felebarát iránti szeretet nem versengenek egymással. Sőt az egyik – a felebarát iránti szeretet – kifejeződése a másiknak, az Isten iránti szeretetnek. Hiszen Istent szeretni annyit jelent, mint tenni az akaratát. S az akarata az, hogy szeressük felebarátunkat.

„Az egész törvény ebben a mondatban teljesedik be: szeresd felebarátodat, mint önmagadat.”

Hogyan váltsuk életre ezt az ígét?

Világos: úgy, hogy szeressük felebarátunkat, igazán szeressük. Ez azt jelenti, hogy odaadjuk magunkat neki, de érdek nélkül.

Nem szeret az, aki eszközként használja felebarátját saját céljai érdekében, legyen az akár a legmagasztosabb lelki cél, amilyen például a saját szentté válása. Felebarátunkat kell szeretnünk, nem saját magunkat.

Biztos, hogy aki így szeret, az tényleg szent lesz, „tökéletes, mint az Atya”, mert a lehető legjobbat vitte végbe: rátalált az Isten akaratára, megvalósította, s így tökéletesen beteljesítette a törvényt.

Életünk végén talán nem kizárólag erről a szeretetről fognak bennünket megítélni?

Chiara Lubich

/forrás: Magyar Kurír/